

РЕШЕНИЕ

№ 4407

гр. София, 03.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 22 -РИ СЪСТАВ, в закрито заседание на трети октомври през две хиляди двадесет и трета годИ. в следния състав:

Председател: ВАНЯ АНГ. ГОРАНОВА

като разглежда докладваното от ВАНЯ АНГ. ГОРАНОВА Административно наказателно дело № 20221110206984 по описа за 2022 годИ.

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда чл. 58д и следващите от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

С Определение № 3180/10.04.2023 г. по КНАХД № 496/2023 г. XIV–ти касационен състав на Административен съд – София град е отменило Решение № 4351/15.11.2022 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение по НАХД № 6984/2022 г., с което е оставена без разглеждане жалбата на М. Р. Г. срещу наказателно постановление (НП) № РД-05-0054/14.04.2022 г., издадено от директора на Столична регионална здравна инспекция (СРЗИ). Делото е върнато на същия състав на първоинстанционния съд с указания за продължаване на съдопроизводствените действия.

В тази връзка делото се води срещу НП № РД-05-0054 от 14.04.2022г., издадено от Д. И. П., директор на СРЗИ, с което на жалбоподателката на основание чл. 209а, ал. 4 и чл. 209а, ал. 1 от Закона за здравето (ЗЗ) е наложена глоба в размер на 300 /триста/ лева за нарушение на т. I, т.7 от Заповед № РД-01-968/26.11.2021г. на министъра на здравеопазването във връзка с чл.63, ал.1 и ал.4 от ЗЗ.

Жалбоподателката моли атакуваното наказателно постановление да

бъде отменено като незаконосъобразно и неправилно. В жалбата се оспорва фактическата обстановка, приета от актосъставителя и наказващия орган, като се твърди, че жалбоподателката М. Р. Г. не е готвач студена кухня в ресторант „S. T. w. ”, както и че по време на проверката същата е консумирала храна, респективно, не е извършила вмененото административно нарушение. В жалбата си санкционираното лице оспорва наказателното постановление, като навежда твърдения за наличие на допуснати съществени процесуални нарушения и неправилно приложен материален закон; развиват се подробни съображения в тази насока. В заключение се иска от съда да постанови решение, с което да отмени обжалваното наказателно постановление. Претендират се разноски за адвокатско възнаграждение.

В съдебно заседание жалбоподателката, редовно призована, не се явява и не се представлява.

Въззиваемата страна - СРЗИ, редовно призована, не изпраща процесуален представител.

След преценка на събрания по делото доказателствен материал съдът прие от фактическа страна следното:

На 18.01.2022г. била извършена проверка от служители на Столична регионална здравна инспекция в обект- ресторант „S. T. w.”, находящ се в град София на ул. „Г. Г.” № 38, район „С.”, във връзка с получен сигнал от граждани. Св.И. Й. Й., на длъжност „главен инспектор” в отдел „Здравен контрол” към Столична Регионална здравна инспекция, при извършване на проверката установила, че жалбоподателката М. Р. Г., работеща като готвач студена кухня, намиращо се в закрито обществено място-кухнята на ресторант „ S. T. w.” - била без поставена защитна маска за лице.

Във връзка с констатираното, свидетелят И. Й. Й. съставила констативен протокол, с който дала предписание на жалбоподателката да се яви на 19.01.2022г. в Столичната РЗИ за съставяне на акт за установяване на административно нарушение. На 21.01.2022г., въз основа на съставения констативен протокол, св.Й., в присъствието на двама свидетели и на жалбоподателката, съставила срещу АУАН № 000000162 от 21.01.2022г. Актосъставителят приел, че на 18.01.2022г. в гр. София, ресторант „S. T. w.”, жалбоподателката е извършила нарушение на т. I, т. 7 от Заповед № РД-01-968/26.11.2021г. на министъра на здравеопазването във връзка с чл.63, ал.1 и

ал.4 от 33, лицето, работещо като готвач студена кухня, намиращо се в закрито обществено място- кухнята на заведението, било без поставена защитна маска за лице. Актът бил подписан от актосъставителя, свидетелите по него и жалбоподателката, като препис от него бил връчен на последния. При предявяване на АУАН, в частта за обяснения и възражения жалбоподателката М. Р. Г. е отбелязала писмено, че има възражение, без да го индивидуализира. В срока по чл. 44, ал. 1 ЗАНН не постъпили писмени възражения.

Въз основа на съставения АУАН, директорът на Столична регионална здравна инспекция издал процесното наказателно постановление с изх. № РД-05-0054 от 14.04.2022г. с което наложил на жалбоподателката, на основание чл.209а, ал.4 и чл.209а, ал.1 от Закона за здравето административно наказание „глоба” в размер на 300 /триста/ лева нарушение на т. I, т.7 от Заповед № РД-01-968/26.11.2021г. на министъра на здравеопазването във връзка с чл.63, ал.1 и ал.4 33. Административно-наказващият орган изпратил препоръчана кореспондентска пощенска пратка от „Български пощи” ЕАД до адрес на частния жалбоподател, получена на място от майката на М. Р. Г., със задължение да ѝ я предаде.

Така изложените фактически обстоятелства се установяват от събраните по делото доказателствени материали: гласните доказателства, съдържащи се в показанията на св.И. Й. /актосъставител/, както и от събраните по надлежния процесуален ред на чл. 283 от НПК писмени доказателства: копия от заповед № РД-15-01-26 от 19.10.2020 г. на директора на Столична РЗИ; трудов договор № РД-15 672/01.04.2021 на директора на Столична РЗИ; констативен протокол от 18.01.2022г.; писмени бележки от Столичната Регионална здравна инспекция чрез юрисконсулт М. М., входиран на 02.06.2022г. в Софийски районен съд; АУАН № 000000162 от 21.01.2022г.; констативен протокол за извършена проверка, изготвен на 18.01.2022г.; известие за доставяне ИД PS 123300AO03 R от 21.04.2021г.; уведомление за доброволно изпълнение изх. №94-2023 от 16.05.2022г.; известие за доставяне ИД PS 1233 00ALXD V от 26.05.2022г. Съдът кредитира и писмените доказателства, приобщени по делото, които също допрИ.сят за разкриване на обективната истИ., събрани са и са приобщени по предвидения в закона ред.

Цялостният анализ на всички доказателствени материали според съда води до еднозначни изводи относно фактическите обстоятелства по конкретния случай, изложени по-горе, като релевантните факти са установени с достатъчно, при това валидни и категорични доказателства по делото. От показанията на свидетелката И. Й. се установява - причИ.та за проверката, извършването й, каквото се е установило и защо съответното физическо лице е санкционирано. Посочените доказателствени източници са логични, обективни, непротиворечиви, и кореспондиращи помежду си, поради което и съдът ги кредитира като достоверни и ги съобрази при формиране на вътрешното си убеждение.

С оглед на приетото за установено от фактическа страна, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена от лице, спрямо което е наложено административно наказание, т.е. от субект с надлежна процесуална легитимация, като същата е подадена в преклузивния срок по чл. 59, ал. 2 ЗАНН, по електронна поща, подписана с квалифициран електронен подпис, поради което е **процесуално допустима**.

Разгледана по същество е неоснователна.

Настоящият съдебен състав, след извършена служебна проверка по спазването на процесуалните правила относно компетентността на длъжностните лица, съставили, съответно издали двата процесуални документа (АУАН и НП), сче, че правилата за компетентност са спазени. В случая АУАН е съставен от компетентен за това орган – свидетел И. Й. - компетентно длъжностно лице, на длъжност „главен инспектор“ в СРЗИ, имащо право да извършва контрол по спазване на ЗЗ и в случай, че се констатира нарушение да съставя актове за административни нарушения и наказания съгласно приложената длъжностна характеристика към трудов договор сключен между И. Й. и директора на СРЗИ, в съответствие с чл. 209а, ал.3 ЗЗ, а НП е издадено от директора на СРЗИ съгласно чл. 209а, ал.4 ЗЗ.

Съдът констатира, че са съобразени императивните процесуални правила при издаването и на двата административни акта – тяхната форма и задължителни реквизити, съгласно разпоредбите на чл. 40, 42, 43, чл. 57 и чл. 58 ЗАНН. Налице е пълно съвпадение между установените фактически обстоятелства и тяхното последващо възпроизвеждане в атакуваното НП.

Въведени са всички съставомерни признаци на съответно приложимия състав на чл. 209а, ал. 1 ЗЗ. Надлежно отразени са обстоятелствата, при които е извършено нарушението – време, място, форма и съдържание на изпълнителното деяние, ведно с материалните разпоредби, установяващи позитивни правила, чието неизпълнение се санкционира. Приложената към фактологията норма на чл. 209а, ал. 1 от ЗЗ, бланкетна по своя характер, е изпълнена с препратки към други актове, в които се конкретизира противоепидемичната мярка, каквито в случая са Закона за здравето (чл. 63, ал. 4 вр. ал.1), както и раздел I, т. 7 от издадената от министъра на здравеопазването Заповед № РД-01-968 от 26.11.2021 г. за въвеждане на временни противоепидемични мерки на територията на Република България.

Административнонаказателната отговорност на жалбоподателката М. Г. е ангажирана на основание чл. 209а, ал. 1 от ЗЗ, като ѝ е наложено административно наказание "Глоба" в размер на 300, 00 (триста) лева за нарушение на раздел I, т. 7 от Заповед № РД-01-968 от 26.11.2021 г. на министъра на здравеопазването във връзка чл. 63, ал.1 и ал.4 ЗЗ.

Съгласно разпоредбата на чл. 63, ал. 1 от Закона за здравето (изм. и доп. - ДВ, бр. 98 от 2010 г., изм., бр. 44 от 2020 г., в сила от 14.05.2020 г.) при възникване на непосредствена опасност за живота и здравето на гражданите от епидемично разпространение на заразна болест с цел защита и опазване живота и здравето на гражданите се обявява извънредна епидемична обстановка, като в ал. 4 от същия член е предвидено, че министърът на здравеопазването въвежда със заповед временни противоепидемични мерки по предложение на главния държавен здравен инспектор за територията на страната или за отделна област от нея. С Решение на Народното събрание на РБ от 13.03.2020 г., по предложение на Министерския съвет и на основание чл. 84, т. 12 от Конституцията на Република България и във връзка с разрастващата се пандемия от COVID-19 е обявено извънредно положение върху цялата територия на Република България, като съгласно т. 2 е възложено на Министерския съвет да предприеме всички необходими мерки за овладяване на извънредната ситуация във връзка с пандемията от COVID-19. В съответствие с обявеното извънредно положение Министърът на здравеопазването е издал заповеди във връзка с овладяване на извънредната епидемична обстановка, които впоследствие са многократно изменени. Сред

тях е и Заповед № РД-01- 968 от 26.11.2021 г. за въвеждане на временни противоепидемични мерки на територията на Република България, с която за периода от 01.12.2021 г. до 31.03.2022 г. е въведена посочената в акта за установяване на административно нарушение и в наказателното постановление противоепидемична мярка, а именно задължението за всички лица, които се намират в закрити обществени места, в т. ч. транспортни средства за обществен превоз, лечебни и здравни заведения, аптеки, оптики, национални центрове по проблемите на общественото здраве, административни учреждения и други места, в които се обслужват или имат достъп гражданите, железопътни гари и автогари, летища, метростанции, търговски обекти, църкви, манастири, храмове, музеи и др., да имат поставена защитна маска за лице за еднократна или многократна употреба. Към момента на съставяне на АУАН горепосочената заповед е създавала задължения, непосредствено е засегнала права, свободи и законни интереси на неопределен брой лица, сред които и извършителя на процесното нарушение.

Съгласно чл. 209а, ал. 1 ЗЗ, на което основание е санкционирана жалбоподателката, "който наруши или не изпълни въведени от министъра на здравеопазването или от директор на регионална здравна инспекция противоепидемични мерки по чл. 63, ал. 4, 7, 10 или 11 и чл. 63а, ал. 1 или 2, освен ако деянието не съставлява престъпление, се наказва с глоба от 300 до 1000 лв., а при повторно нарушение – от 1000 до 2000 лв. ". Бланкетната норма на посочената разпоредба, с която се санкционира неправомерното поведение на даден правен субект, се запълва по пътя на препращането от съответните правни норми, които уреждат дължимото поведение или неизпълненото предписание – в конкретния случай цитираната в АУАН и НП заповед на министъра на здравеопазването.

Субект на административнонаказателната отговорност по чл. 209а, ал. 1 от ЗЗ е всеки гражданин, който е длъжен да познава закона и да е наясно със санкционните последици от неизпълнението на императива на правната норма в предвидените случаи.

Съгласно чл. 6, ал. 1 ЗАНН, административно нарушение е това деяние, което нарушава установения ред на държавното управление, извършено е виновно и е обявено за наказуемо с административно наказание, налагано по

административен ред. За изпълването в конкретния случай и на субективна страна на нарушението на чл.209а, ал. 1 от ЗЗ не е необходимо деецът да е действал умишлено, тъй като нормата не изисква конкретна форма на ВИ., за да се счете нарушението за съставомерно, т. е. то може да бъде извършено както при умисъл, така и при непредпазливост. Съгласно чл. 7, ал. 2 от ЗАНН, непредпазливите деяния не се наказват само в изрично предвидените случаи, като в разпоредбата на чл. 209а, ал. 1 от ЗЗ не се изключва наказуемостта при тази форма на ВИ.та.

С оглед на гореизложеното, съдът намира, че административнонаказващият орган, правилно и законосъобразно е санкционирал жалбоподателката М. Р. Г., на основание чл. 209а, ал. 1 ЗЗ, в която е предвидена отговорност за неизпълнение на въведени със заповедите на министъра на здравеопазването противоепидемични мерки. Налице е пълно съответствие между словесното описание на релевантната фактическа обстановка в акта, очертана чрез изискуемата се конкретика, нейното последователно възпроизвеждане в атакуваното наказателно постановление и възприетата цифрова квалификация. В случая няма основание да се коментира наличието на отрицателната предпоставка, визирана от законодателя в санкционната норма, а именно "извършеното да не съставлява престъпление", доколкото не се разчитат данни в тази насока. Съдът не приема, изложените в жалбата твърдения, че жалбоподателката М. Г. е била освободена от отговорността да носи защитна маска за лице за еднократна или многократна употреба, поради факта, че е работила в заведение. Съгласно горесцитираната заповед и по-конкретно в раздел I , т. 9 изключение от задължението се допуска само за клиентите в местата за хранене и в питейните заведения, когато се допускат посещенията в тях, но не и за неговия персонал, какъвто се явява жалбоподателката. Видно от материалите по делото същата е изпълнявала своите служебни задължения на позицията „готвач в студена кухня“ в закрито обществено място и по конкретно в кухнята на заведението.

Административното нарушение е реализирано виновно, при форма на ВИ.та - пряк умисъл. Нарушителката е предвиждала извършването на деянието, съзнавала е неговия общественоопасен характер, като във волеви аспект е искала и пряко е целяла неговото извършване и настъпване на

общественоопасните последици.

Разпоредбата на чл. 209а, ал. 1 ЗЗ въвежда относително определен размер на глобата за физически лица за нарушенията, които се санкционират с нея от 300,00 до 1000,00 лева. АНО е наложил на жалбоподателката глоба от 300,00 лева, като е преценил обуславящите отговорността обстоятелства и обосновано е споделил като справедлив предвидения от закона минимален размер, поради което не налице възможност от съда да го ревизира.

За пълнота следва да се отбележи, че процесното нарушение не следва да се третира като маловажно по смисъла на чл. 28 ЗАНН. Преценката за приложението на визирания нормативен регламент ВИ.ги е фактическа и се предопределя от спецификите на всеки отделен случай. Установените в практиката критерии за неговото дефиниране са свързани с естеството на засегнатите обществени отношения, липсата или незначителността на настъпилите общественоопасни последици и обстоятелствата, при които нарушението е намерило проявление в обективната действителност - време, място, обстановка, механизъм и т. н. Съгласно разпоредбата на чл. 93, т. 9 НК "маловажен случай" е този, при който извършеното престъпление (административно нарушение) с оглед липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на престъпление от съответния вид. В случая не се разкрива липса или незначителност на вредните последици. Не е налице и третата алтернатива от визираната дефинитивна норма, а именно "други смекчаващи обстоятелства", които да редуцират степента на обществена вредност на нарушението съпоставима с нарушенията от същия вид. Очертаната фактология не указва наличието на изключителни обстоятелства, които да са довели до проявата и чиято поява следва да бъде съобразена. Не е за пренабегване и обстоятелството, че изследваното деяние е осъществено към момент на интензивно развитие на пандемична вълна от разпространението на COVID-19 в страната, за което свидетелстват обявленията на Министерството на здравеопазването от този период. Именно това е послужило за основание за приемането на решение за ново удължаване срока на обявената извънредна епидемична обстановка. Наблюдавано е съществено нарастване на заболяемостта във всички възрастови групи и

прираст в броя на хоспитализираните лица. Носенето на предпазна маска е утвърдено като една от основните и най-ефективни противоепидемични мерки за превенция срещу разпространението на вирусната инфекция, съответно неспазването обуславя високото ниво на обществена опасност на деянието.

Съдът констатира, че съобразно изложените фактически и правни доводи, протеклата извънсъдебна фаза на административнонаказателното производство по установяване на административно нарушение и по налагане на административно наказание не е опорочена поради допуснати съществени нарушения нито на материалния, нито на процесуалния закон, а отговорността на физическото лице е ангажирана правилно и законосъобразно. Ето защо, така издаденото наказателно постановление следва да бъде потвърдено изцяло.

Не са налице основания за присъждане на разноски от страна на въззиваемата страна, тъй като не е била представлявана в съдебното производство.

Водим от горното и на основание чл. 63, ал. 2, т. 5 ЗАНН, Софийски районен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление № 05-0054/14.04.2022 г., издадено от директора на СРЗИ, с което на жалбоподателката М. Р. Г., ЕГН ***** е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 300 (триста) лева за нарушение на Раздел I, т.7 от Заповед № РД-01-968/26.11.2021 г. на министъра на здравеопазването във вр. чл.63, ал.1 и ал.4 от Закона за здравето.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване от страните пред Административен съд – София град в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му.

Съдия при Софийски районен съд: _____